

prima instanță: Judecătoria Ciocana, mun. Chișinău
Judecătorul: I. Bulhac
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău
Judecători: A. Minciuna, A. Danilov, L. Popova

Î N C H E I E R E

26 iulie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecători

Tatiana Vieru
Nicolae Craiu
Luiza Gafton

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Bogos Diana, prin intermediul avocatului Anatolie Barbacar, și Bogos Mihaela,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Organizația de Microfinanțare „Just Credit” Societatea cu Răspundere Limitată împotriva Bogos Mihaela și Bogos Diana, privind încasarea datoriei și dobânzii de întârziere,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 1 martie 2017, prin care a fost respins apelul declarat de Bogos Mihaela și Bogos Diana, fiind menținută hotărârea Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău din 23 aprilie 2015,

c o n s t a t ă :

La 21 ianuarie 2015, Organizația de Microfinanțare „Just Credit” Societatea cu Răspundere Limitată a depus o cerere de chemare în judecată împotriva Bogos Mihaela și Bogos Diana, privind încasarea datoriei și dobânzii de întârziere.

În motivarea acțiunii, reclamantul a indicat că, la 4 februarie 2014, în calitate sa de împrumutător, a încheiat cu Bogos Mihaela, în calitate de împrumutat, un contract de împrumut cu nr. 04 – 02BM, prin care i-a dat ultimei cu titlu de împrumut o sumă de bani în valoare de 187 854, 80 lei (echivalentul a 14 000 dolari USA), pentru o perioadă de 42 luni, și anume până la 4 august 2017. Așadar, restituirea sumei de bani de către pârât urma să se desfășoare conform graficului de achitare prevăzut la anexa nr. 1 al contractului.

În același timp, organizația reclamanta a precizat că, la aceeași dată, a încheiat cu Bogos Diana un contract de fidejusiune cu nr. 04 – 02BDF, prin care aceasta s-a

obligat să răspundă solidar cu Bogos Mihaela pentru onorarea integrală a obligațiilor rezultate din contractul de împrumut. În mod corespunzător, se arată că părțile contractante au stabilit în contractul de împrumut menționat mai sus o dobândă anuală în mărime de 18 %, calculată de la suma inițială.

Astfel, în opinia reclamantului, dobânda în mărime de 18 %, este una rezonabilă, stabilită în corespundere cu prevederile Recomandării Curții Supreme de Justiție nr. 13 din 1 noiembrie 2012, privind relația rezonabilă dintre dobânzile practicate pe piața financiară non – bancară și rata de bază a Băncii Naționale a Moldovei. Or, conform contractului de împrumut nr. 5710 din 17 ianuarie 2014, Organizația de Microfinanțare „Just Credit” S.R.L. a contractat de la B.C. „Eximbank-Gruppo Veneto Banca” S.A. un împrumut în mărime de 700 000 lei cu dobânda anuală în mărime de 12 %, utilizat pentru extinderea activității întreprinderii prin acordarea împrumuturilor de către entitate clienților săi, cât și pentru finanțarea cheltuielilor administrative curente. La fel, a fost susținut că profitul creditorului de aproximativ jumătate din costul indicat la componenta nr. 1 (6%), iar cheltuielile suportate de creditor și costurile aferente menținerii rezervei instituționale este de circa 4 - 5 %.

În explicitarea acțiunii, reclamantul a pretins că pârâtele nu au respectat prevederile art. 2.6. pct. 2 al contractului indicat *supra* și nu au rambursat suma împrumutată în termenii stabiliți la încheierea contractului.

În acest sens, prin notificările nr. 15 – 12BM și 15/12BDF din 15 decembrie 2014, a fost solicitată de la debitori restituirea anticipată și necondiționată a sumei de 11 326,01 dolari SUA, ceea ce constituia restanța la datoria de bază împrumutată și 350 dolari dobânda aferentă, iar în total suma de 11 676,01 dolari USA, acordând pârâților un termen de 3 zile de la primirea notificăției pentru a achita toate sumele restante. Între timp, la momentul depunerii cererii de chemare în judecată, a fost achitată o parte din datoria pentru dobânda aferentă, a cărei mărime a fost redusă la 195 dolari SUA, iar, în total, Bogos Mihaela și Bogos Diana au o datorie în cuantum de 11 521,01 dolari SUA.

Solicită Organizația de Microfinanțare „Just Credit” Societatea cu Răspundere Limitată, încasarea din contul pârâtelor Bogos Mihaela și Bogos Diana a sumei de 11 521,01 dolari SUA cu titlu de datorie, în baza contractului de împrumut.

La fel, societatea reclamanta a cerut compensarea tuturor cheltuielilor de judecată suportate în prezentul procesul, după cum urmează: cheltuielile de asistență juridică în mărime de 5 000 lei, taxa de stat în valoare de 6 138 lei și avizul citării publice în Monitorul Oficial în cuantum de 240 lei (vol. I, f. d. 58).

Pe parcursul examinării cauzei, pârâtele Bogos Mihaela și Bogos Diana nu au formulat referință, însă nici nu s-au prezentat în ședințele de judecată, fiind citate în

conformitate cu articolul 108 din Codul de procedură civilă (vol. I, f. d. 150, *pe verso*).

Prin hotărârea Judecătorei Ciocana, mun. Chișinău din 23 aprilie 2015, a fost admisă acțiunea (vol. I, f. d. 62, 150 – 152).

Astfel, prima instanță a încasat, în mod solidar, de la Bogos Mihaela și Bogos Diana în beneficiul Organizația de Microfinanțare „Just Credit” S.R.L. suma de 11 521,01 dolari SUA, compusă din datoria de 11 326,01 dolari SUA și dobânda aferentă în mărime 195 dolari SUA.

La fel, a fost compensat, în mod solidar, de la Bogos Mihaela și Bogos Diana în beneficiul Organizația de Microfinanțare „Just Credit” S.R.L. cheltuielile de judecată în mărime totală de 7 878 lei, formate din taxa de stat achitată de reclamant la depunerea cererii de chemare în judecată în sumă de 6 138 lei, cheltuielile pentru asistență juridică în cuantum de 1 500 lei și cheltuielile pentru citare publică a părâtelor în mărime de 240 lei.

Într-un final, instanța de judecată a hotărât compensarea, în mod solidar, de la Bogos Mihaela și Bogos Diana în folosul statului cheltuielile de înștiințare și chemare a părților în judecată prin intermediul scrisorilor recomandate în sumă de 16, 30 lei.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 1 decembrie 2015, a fost respins apelul declarat de Bogos Mihaela și Bogos Diana, fiind menținută hotărârea Judecătorei Ciocana, mun. Chișinău din 23 aprilie 2015 (vol. I, f. d. 165 - 169).

La 25 mai 2016, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție a pronunțat o decizie, prin care a admis recursul declarat de Bogos Mihaela, a casat decizia instanței de apel din 1 decembrie 2016 și a remis la rejudecare în Curtea de Apel Chișinău în alt complet (vol. I, f. d. 200 – 203).

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța de recurs a constatat că instanța de apel a omis să verifice legătură cauzală dintre contractul de antrepriză și contractul de împrumut, fiind un element semnificativ și important pentru stabilirea obiectivă a circumstanțelor de fapt din litigiu (vol. I, f. d. 202).

În final, Colegiul a conchis că instanța ierarhic inferior nu s-a pronunțat asupra fondului cauzei în complexitatea sa, deoarece a considerat că raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanțe, în absența părâtelor, sunt juste, iar în apel nu a dispus examinarea circumstanțelor care nu au fost stabilite de prima instanță, dar care au importanță pentru soluționarea pricinii, și nu a acordat posibilitatea prezentării suplimentare a acestora în instanță de apel de către participanții la proces (vol. I, f. d. 203).

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 1 martie 2017, a fost respins apelul declarat de Bogos Mihaela și Bogos Diana, fiind menținută hotărârea Judecătorei Ciocana, mun. Chișinău din 23 aprilie 2015 (vol. II, f. d. 26 - 32).

La adoptarea soluției, instanța de apel a reținut Bogos Mihaela nu și-a onorat obligațiile privind rambursarea împrumutului în termenului stipulat de împrumut cu nr. 04 – 02BM din 4 februarie 2014, iar datoria, în baza acestuia, constituie 11326,01 dolari SUA și dobânda aferentă constă în suma de 195 dolari SUA (vol. II, f. d. 31). Prin urmare, instanța a statuat că instanța de fond a admis în temeiuri legale capetele de cerere a reclamantului, dispunând încasarea, în mod solidar a datoriei și dobânzii aferente de la debitorul Bogos Mihaela și fidejutorul Bogos Diana.

De asemenea, instanța de apel a opinat că, cele invocate în cererea apel, nu constituie temei pentru casarea hotărârii primei instanțe și restituirea pricinii spre rejudecare, întrucât locul aflării pârâtelor nu se cunoștea, iar instanța, fiind în drept, să dispună citarea publică a acestora cu examinarea pricinii în fond.

În aceeași ordine de idei, a fost respins argumentul avansat de Mihaela Bogos referitor la faptul că nu a primit suma împrumutului în baza contractului de împrumut cu nr. 04 – 02BM din 4 februarie 2014, întrucât contrariul a fost probat prin dispoziția de plată de casă nr. 15 din 4 februarie 2015 (vol. II, f. d. 18, 31).

La pronunțarea acestei decizii, instanța de apel s-a călăuzit de articolele 512 alin. (1), 513 alin. (1), 514, 572 alin. (1), 1236 alin. 91), 1146 alin. (1), 1156 alin. (1) din Codul civil și articolele 385 alin. (1) lit. a) și 373 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

La 9 martie 2017, Curtea de Apel Chișinău le-a expediat participanților la proces copia deciziei integrale din 1 martie 2017 (vol. II, f. d. 32).

La 28 aprilie 2017, prin intermediul avocatului Anatolie Barbacar, dna Bogos Diana și, în mod corespunzător, Bogos Mihaela au declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 1 martie 2017, solicitând casarea acesteia și trimiterea cauzei spre rejudecare în instanța de apel într-un alt complet de judecată.

În motivarea ilegalității deciziei contestate, recurentele afirmă că instanța de apel a încălcat art. 432 alin. (3) din Codul de procedură civilă, întrucât instanța era obligată să țină cont de omisiunile indicate în decizia Curții Supreme de Justiție din 26 mai 2016. În special, în opinia acestora, era necesar de verificat legătură causală dintre obiectul contractului de antrepriză din 6 iulie 2012, încheiat între Bogos Mihaela și „JUST IMOBILEX” S.R.L, și contractul de împrumut din 4 februarie 2014, încheiat cu intimatul Organizația de Microfinanțare „Just Credit” S.R.L. Astfel, în aceste circumstanțe, contractul de împrumut este un contract simulat, care ascunde după sine un contract de investiții, fiind nul în temeiul articolului 221 alin. (2) din Codul civil.

Suplimentar, Bogos Mihaela și Bogos Diana au susținut că, la materialele cauzei, lipsește atât informația cu privire la primirea banilor de către prima, cât și informația cu privire la investirea acestor mijloace financiare în construcție.

Un alt argument al recurentelor, constă în faptul că instanța de fond nu le-a citat intenționat în mod legal, fiindu-le încălcat dreptul la un proces echitabil, dreptul la apărare, dreptul de a prezenta probe și de a intenta o acțiune reconvențională cu privire la declararea nulității contractului de împrumut litigios.

La 16 iunie 2017, în conformitate art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, Curtea Supremă de Justiție i-a comunicat cererea de recurs Organizației de Microfinanțare „Just Credit” S.R.L., informând că referința se depune în termen de o lună de la data primirii scrisorii. În mod corespunzător, dacă referința nu este prezentată în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia. (vol. II, f. d. 50).

Până la data examinării cauzei, intimatul nu a depus referință, prin care să-și exprime poziția cu privire la recursul declarat.

Analizând admisibilitatea recursului, conform art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că cererea de recurs formulată de Bogos Diana, prin intermediul avocatului Anatolie Barbacar, și Bogos Mihaela este inadmisibilă, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 439 alin. (3) Codul de procedură civilă, judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin.(2).

Mandatul seria MA, nr. 1047133 din 19 octombrie 2016 dovedește faptul că avocatul Anatolie Barbacar a fost împuternicit în mod legal să atace hotărârea judecătorească și să reprezinte interesele dnei Bogos Diana, fiind subiectul abilitat cu dreptul de a declara prezentul recurs (vol. I, f. d. 241) în conformitate cu dispozițiile art. 430 din Codul de procedură civilă. Aceleași cerințe legale au fost întrunite și în cazul recurenteii Bogos Mihaela. În același timp, materialele cauzei, confirmă că cererea nu a fost examinată anterior.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Prin prisma normei de drept enunțate și având în vedere data pronunțării deciziei (1 martie 2017) și declarării recursului (28 aprilie 2017), instanța de recurs constată că cererea, dedusă examinării, a fost depusă în interiorul termenului de 2 luni.

Din considerentele prezentate mai sus, instanța conchide că cererea de recurs nu poate fi respinsă ca inadmisibilă în baza temeiurilor prevăzute de art. 433 lit. b), c), d) din Codul de procedură civilă.

În continuare, audiind raportul verbal al judecătorului-raportor și verificând încadrarea în dispozițiile art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă a temeiurilor invocate în recurs, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) CPC, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural. Temeiurile declarării recursului sunt enumerate exhaustiv în alineatele (2), (3) și (4) ale acestui articol.

Rațiunea acestor dispoziții legale fundamentează ideea potrivit căreia judecarea recursului exercitat conform Secțiunii II-a, Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, are un caracter devolutiv și privește doar problemele de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, nu și temeinicia ei în fapt. În aceste condiții, trebuie observat caracterul extraordinar al aceste căi de atac, la care se poate recurge doar în cazurile excepționale enunțate de dispozițiile art. 432 alin. (2), (3), (4) din Codul de procedură civilă.

Din acest punct de vedere, completul Colegiului își propune să verifice esența și temeiurile recursului, dar și argumentele privind caracterul nelegal al deciziei atacate, în limitele în care au fost formulate și prin prisma drepturilor garantate de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (CEDO).

Instanța subliniază că în materie civilă Convenția nu garantează un drept de recurs, dar că o eventuală procedură de examinare a admisibilității acestuia face incident articolul 6 (a se vedea, *inter alia*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), 13 ianuarie 2009, para. 24; *Akaki Tchaghiashvili v. Georgia*, 2 septembrie 2014, para. 34).

În plus, un stat care dispune de astfel de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii se bucură de principiile unui proces echitabil garantate de art. 6 alin. (1), în special de dreptul de acces la o instanță și de dreptul de a fi audiat. (a se vedea, *de exemplu*, *Erfar – Avef v. Grecia*, 27 martie 2014, para. 39 – 40; *Lebedinschi v. Republica Moldova*, 16 septembrie 2015, para. 32).

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal al unei persoane poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul trebuie reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere.

În acest sens, condițiile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, *inter alia*, *Marc Brauer v. Germania*, 1 septembrie 2016, para. 34; *Miessen v. Belgia*, 16 octombrie 2016, para. 64).

În același timp, în jurisprudența sa consecventă, Curtea Europeană a precizat că interpretarea normelor de procedură reprezintă o chestiune de drept intern și ține, în principiu, de competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (a se vedea, de exemplu, *Kukkonen v. Finlanda (nr. 2)*, ibidem, para. 25; *Vučković și alții v. Serbia (excepții preliminare)*, 25 martie 2014, para. 80; *Miessen v. Belgia*, ibidem, para. 70).

Astfel, în conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4).

În același context, alin. (2) și (3) ale art. 432 din Codul de procedură civilă prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alineatul (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au condus sau ar fi putut conduce la soluționarea greșită a pricinii, în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară sau în cazul în care erorile comise au condus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Prin urmare, reglementările referitoare la formalitățile și termenele impuse de articolele 433 și 432 alin. (2)-(4) din Codul de procedură civilă urmăresc protejarea interesului părții, precum și competența asigurării interpretării unitare a legii de către Curtea Supremă de Justiție. Aceste limitări urmăresc un scop legitim, îndeplinind cerințele securității juridice și bunei-administrații a justiției (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Beniamin Nersesyan v. Armenia*, 19 ianuarie 2010, para. 22; *Erfar – Avef*, ibidem, para. 41, *Marc Brauer*, ibidem, para. 35; *Miessen*, ibidem, para. 67; *Trevisanato v. Italia*, 16 decembrie 2016, para. 36 - 37).

În speță, instanța observă că cererea de recurs declarată de către Bogos Diana, prin intermediul avocatului Anatolie Barbacar, și Bogos Mihaela este întemeiată, în drept, pe art. 432 alin. (2) lit. a) și c), alin. (3) lit. b) și alin. (4) din Codul de procedură civilă, așa cum este prevăzut, în mod obligatoriu, de art. 432 alin. (1) și 437 alin. (1), lit. f) din Codul de procedură civilă.

Completul judiciar notează că-i revine obligația de a verifica dacă argumentele recurențelor, rezumate mai sus, întrunesc condițiile necesare pentru a declara admisibil cererea acestora, inclusiv dacă normele de drept invocate în favoarea punctului său de vedere sunt incidente la soluționarea fondului cauzei.

În acest sens, instanța de judecată amintește că, la pronunțarea deciziei din 1 martie 2017, instanța de apel s-a călăuzit de articolele 512 alin. (1), 513 alin. (1), 514, 572 alin. (1), 1236 alin. (1), 1146 alin. (1), 1156 alin. (1) din Codul civil și articolele 385 alin. (1) lit. a) și 373 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

Astfel, din analiza conținutului cererii de recurs, reiese în mod cert că recurentele au reluat criticile formulate în faza procesuală anterioară și asupra cărora instanța de apel deja s-a pronunțat, în special, în privința capătului din cerere de încasarea a datoriei și a dobânzii aferente în baza contractului de împrumut cu nr. 04 – 02BM din 4 februarie 2014. Totodată, instanța de apel a răspuns argumentelor ce țin de respectarea citării recurentelor Bogos Diana și Bogos Mihaela de către prima instanță. Mai mult, instanța ierarhic inferioară a respins observația avansată de Mihaela Bogos referitoare la faptul că nu a primit suma împrumutului în baza contractului de împrumut cu nr. 04 – 02BM din 4 februarie 2014, motivându-și soluția în această parte.

În baza celor prezentate, completul Colegiului consideră că Bogos Diana, prin intermediul avocatului Anatolie Barbacar, și Bogos Mihaela nu au adus suficiente argumente cu privire încălcările comise de instanța de apel, pe care le-ar fi considerat esențiale și ar putea obliga instanța de recurs să primească cererea acestora spre examinarea în fond și, eventual, să caseze hotărârea judecătorească contestată. Prin urmare, temeiurile invocate nu sunt compatibile cu cerințele prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) sau (4) din Codul de procedură civilă.

Un raționament subsidiar al instanței în susținerea poziției sale constă în faptul că recurenta Bogos Diana a fost reprezentat de către avocatul Anatolie Barbacar, persoană abilitată și calificată, conform art. 1 al Legii cu privire la avocatură, să pledeze și să acționeze în numele clienților lor, să practice dreptul, să apară în fața unei instanțe judecătorești sau să consulte și să reprezinte în materie juridică clienții lui. Astfel, acesta a fost în măsură să cunoască condițiile pentru admisibilitatea unei cereri de recurs, în baza modului de redactare a articolului 433 lit. a) în Codul de procedură civilă și interpretarea suficient de clară și coerentă a acestuia de Curtea Supremă de Justiție în jurisprudența sa constantă (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Trevisanato v. Italia*, *ibidem*, para. 45).

Cât privește dreptul justițiabilului „de a fi audiat”, garantat de Convenție, instanța notează că obligația de a motiva o hotărâre judecătorească poate varia în funcție de natura deciziei în cauză (a se vedea, *inter alia*, *Helle v. Finlanda*, 19 decembrie 1997, para. 55; *Latourniere v. Franța*, 10 decembrie 2002, para. 2; *Hansen v. Norvegia*, 2 octombrie 2014, para. 71 – 74). De fapt, în concepția instanței europene, art. 6 alin. (1) nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs, ca fiind „lipsit de șanse de succes” (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Kukkonen*

v. *Finlanda* (nr. 2), ibidem, para. 24; *Beniamin Nersesyan*, ibidem, para. 23 – 24; *Akaki Tchaghiashvili*, ibidem, para. 34 sau *Papaioannou v. Grecia*, 2 iunie 2016, para. 45).

Mai mult, în baza circumstanțelor cu privire la citarea recurentelor, rezumate succint *mai sus*, instanța observă că recurentele Bogos Diana, prin intermediul avocatului Anatolie Barbacar, și Bogos Mihaela au formulat prezenta cerere după ce au beneficiat de o procedură contradictorie pe fond și a avut posibilitatea de a fi audiate de o primă instanță și de o instanță de apel, care au fost competente de a examina toate chestiunile de fapt și de drept relevante litigiului (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Levages Prestations Services v. Franța*, 23 octombrie 1996, para. 48; *A. Menarini Diagnostics S.R.L. v. Italia*, 27 septembrie 2011, para. 59; *Akaki Tchaghiashvili*, ibidem, para. 34).

În sfârșit, în limitele impuse de art. 439 alin. (3) din Codul de procedură civilă, instanța conchide că recursul dedus judecății nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, adică nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, care ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicări eronate a normelor de drept material sau procedural din partea instanței judecătorești ierarhic inferioară.

Din aceste raționamente, completul Colegiului constată existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă. Deci, conjunctură stabilită mai sus confirmă că există un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și scopul urmărit, iar, în viziunea instanței, însăși esența dreptului de acces la instanță nu a fost afectată.

În conformitate cu art. 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

În sfârșit, în limitele impuse de art. 439 alin. (3) din Codul de procedură civilă, instanța conchide că recursul dedus judecății nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, adică nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, care ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicări eronate a normelor de drept material sau procedural din partea instanței judecătorești ierarhic inferioară.

Din aceste raționamente, completul Colegiului constată existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă. Deci, conjunctură stabilită mai sus confirmă că există un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și scopul urmărit, iar, în viziunea instanței, însăși esența dreptului de acces la instanță nu a fost afectată.

În conformitate cu art. 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3

judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Astfel, având în vedere circumstanțele stabilite *supra*, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție decide în mod unanim că recursul declarat de către Bogos Diana, prin intermediul avocatului Anatolie Barbacar, și Bogos Mihaela nu ridică probleme de drept și nu poate fi acceptat spre examinarea în fond, urmând a fi considerat inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către Bogos Diana, prin intermediul avocatului Anatolie Barbacar, și Bogos Mihaela.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Tatiana Vieru

Judecători

Nicolae Craiu

Luiza Gafton